

Když nám Tomáš Pohl prodával lístky, na pódiu zkoušela kapela Sedm nedostatečných a Náčelník zadoufal, že přijdou lidi, protože je to vždycky sázka do loterie, jelikož ve stejný den se může pořádat i několik zajímavých koncertů. Ale na večírku, který pořádal FOLKtime jara na uvítanou, bylo v pátek 19. března plno, jistě nejen proto, že to dlouho očekávané sluníčko se konečně rozhodlo svítit a hřát.

Protože jsme přišly brzo, pokukovaly jsme mezi řečí zvědavě po známých tvářích, přece jen jsme v téhle partě stále nováčky, nicméně většinu redaktorů FT jsme poznaly už proto, že se soustředili ke stolu, od něhož to měli nejbliž k

občerstvení. My ale seděly naopak co nejbliž k pódiu, abychom si pěkně užily účinkujících. Taky nás parádně občerstvili. Partu svých kolegů trhal Tomáš Pohl sedící v první řadě, chvílemi ho nešlo přehlédnout nejen kvůli mohutné postavě, ale i proto, že snad nikdo jiný v sále si muziku neužíval a neprožíval ji tak, jako on.

Začínal [Martin Rous](#) a toho já mám ráda od prvního setkání v Balbínce před třemi lety. Líbí se mi suverénní styl, kterým zvládá kytaru, i náměty jeho písniček. Moji oblíbenou "Díky" zazpíval Pavlu Radovi, který opět celý večer zvučil, zahrál i ukázkou z připravované desky. Už se těším!

Po krátké přestávce se přidrátovala dvě děvčata a tři pánové (dorazivší ze Starého Plzeňce), což mi vychází na pět pětetek, baskytarista byl vypůjčený, takže [Nedostatečných](#) bylo pouze čtvero - za vystoupení bych ale dala výbornou. Příjemně náladová muzika, na které je znát, že je hraní baví. Na výzvu kapelníka Janka Ereta předložil průvodce večerem Lukáš Vořech Pokorný základní fakta o slovanských božstvech (je religionista) jako úvod k písničce Hora. Inspirace prý Janka navštívila po výstupu na slovinský Triglav, zasvěcený stejnojmennému bohu.

Po další přestávce věnované doplnění tekutin nastoupila [Epy de Mye](#) . Ani ta nebyla kompletní, chyběl Lukáš Kazík, o kterém se zmínil jeho kolega Honza Přeslička v tom smyslu, že už je z nemocnice doma a dýchá. Dodal taky, že pacienta neopouštěl humor (možná černý) ani na jipce, když vymýšleli, který životadárný kablík odpojit, aby bylo kam zapojit kytaru... Smysl pro legraci má asi i Líza, která se v jednu chvíli elegantně uložila mezi oba mikrofony - ale ocáskem k publiku. Co asi chtěla naznačit? Epíci šou umějí, Lucka hraje na basu a zároveň si s ní pohrává, což ocení nejen lovec efektních záběrů, ale nejvíc samozřejmě publikum. Honzovy expresivní výrazy ostatně taky. Na Epících je mi sympatické, že se nebojí (ve zdejších diskusích zmíněných) "angažovaných" témat, která vzápětí odlehčí Lovcem amorů a úvahou na téma, zda by v některém případě nebylo lepší zakoupit nový lavór nebo vyměnit manžela. Takhle své první živé setkání s Epíky shrnula moje jmenovkyně a vyjádřila tak i moje pocity: "*Zpívají o válce a jakoby vtáhli do děje, je to bez sentimentu a přece jsem byla dojatá, neumím to popsat... pro mě hodně silný zážitek. A o to větší radost, že takhle zpívají mladí. A jsou nejen inteligentní, ale taky krásní a zatím skromní. A to nemluvím o Líze, která je možná největší osobností v kapele a která celé vystoupení koření*"
."

Končilo se kolem desáté a Vořech vyzval návštěvníky k setrvání. My jsme ale daly přednost tomu probrat čerstvé zážitky na čerstvém povětří, když už to jaro přišlo a my ho tak pěkně přivítaly.